Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

26. března 2020 *

„Řízení o předběžné otázce – Rámcové rozhodnutí 2008/947/SVV – Vzájemné uznávání rozsudků a rozhodnutí o probaci – Oblast působnosti – Rozsudek, kterým se ukládá trest odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu trestu – Probační opatření – Povinnost zdržet se spáchání nového trestného činu – Povinnost zákonného původu“

Ve věci C-2/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Riigikohus (Nejvyšší soud, Estonsko) ze dne 11. prosince 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 4. ledna 2019, v trestním řízení proti

A. P.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, M. Safjan, L. Bay Larsen (zpravodaj), C. Toader a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. listopadu 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za A. P. M. Lentsiusem a G. Silou, vandeadvokaadid,

– za estonskou vládu N. Grünberg, jako zmocněnkyní,

– za lotyšskou vládu V. Soņecou, L. Juškevičou a I. Kucinou, jako zmocněnkyněmi,

– za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, jakož i M. Tátrai a V. Kiss, jako zmocněnci,

– za polskou vládu B. Majczynou a J. Sawickou, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi S. Grünheid a K. Toomus, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 6. února 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: estonština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty (Úř. věst. 2008, L 337, s. 102).

2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení týkajícího se uznání rozsudku Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Městský soud v Rize, obvod Latgale, Lotyšsko) v Estonsku, jímž byl A. P. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon se odkládá.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 8 a 24 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/947 znějí takto:

„(8) Vzájemné uznávání podmíněných trestů, podmíněných odsouzení, alternativních trestů a rozhodnutí o podmíněných propuštěních a dohled nad nimi mají za cíl zlepšit vyhlídky společenského znovuzačlenění odsouzené osoby tím, že se jí umožní zachovat její rodinné, jazykové, kulturní a jiné vazby; cílem je však také zlepšit kontrolu plnění probačních opatření a alternativních trestů s cílem zamezit novým trestným činům, a náležitě tak zohlednit myšlenku ochrany obětí a veřejnosti.

[…]

(24) Jelikož cílů tohoto rámcového rozhodnutí, totiž usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzených osob, zlepšit ochranu obětí a veřejnosti a usnadnit provádění vhodných probačních opatření a alternativních trestů v případě pachatelů trestných činů, kteří nežijí ve státě odsouzení, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států s ohledem na přeshraniční povahu dotyčných situací, a proto jich může být z důvodu rozsahu této akce lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity […]“

4 Článek 1 odst. 1 a 2 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Cílem tohoto rámcového rozhodnutí je usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzených osob, zlepšit ochranu obětí a veřejnosti a usnadnit uplatňování vhodných probačních opatření a alternativních trestů v případě pachatelů trestných činů, kteří nežijí ve státě odsouzení. S ohledem na dosažení těchto cílů stanoví toto rámcové rozhodnutí pravidla, podle kterých členský stát jiný než ten, ve kterém byla dotyčná osoba odsouzena, uznává rozsudky a případně rozhodnutí o probaci, vykonává dohled nad probačními opatřeními uloženými na základě rozsudku nebo alternativními tresty uloženými tímto rozsudkem a přijímá veškerá další rozhodnutí vztahující se k tomuto rozsudku, není-li v tomto rámcovém rozhodnutí stanoveno jinak.

2. Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje pouze na

a) uznávání rozsudků a případně rozhodnutí o probaci;

b) předání odpovědnosti za dohled nad probačními opatřeními a alternativními tresty;

c) všechna další rozhodnutí spojená s rozhodnutími uvedenými v písmenech a) a b),

jak je popsáno a stanoveno v tomto rámcovém rozhodnutí.“

5 Článek 2 body 1 až 4 a 7 uvedeného rámcového rozhodnutí zní takto:

„Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

1) ‚rozsudkem' pravomocné rozhodnutí nebo příkaz soudu vydávajícího státu, který stanoví, že fyzická osoba spáchala trestný čin, a ukládá jí
   a) trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody, pokud bylo na základě tohoto rozsudku nebo následného rozhodnutí o probaci rozhodnuto o jejím podmíněném propuštění;
   b) podmíněný trest;
   c) podmíněné odsouzení;
   d) alternativní trest;

2) ‚podmíněným trestem' trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody, jejichž výkon se při vynesení rozsudku zcela nebo částečně podmíněně odkládá za současného uložení jednoho nebo více probačních opatření. Tato probační opatření mohou být stanovena buď v samotném rozsudku, nebo v samostatném rozhodnutí o probaci vydaném příslušným orgánem;

3) ‚podmíněným odsouzením' rozsudek, kterým se podmíněně upouští od potrestání za současného uložení jednoho či více probačních opatření nebo kterým se ukládá jedno nebo více probačních opatření namísto trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody. Tato probační opatření mohou být stanovena buď v samotném rozsudku, nebo v samostatném rozhodnutí o probaci vydaném příslušným orgánem;

4) ‚alternativním trestem' jiný trest než trest odnětí svobody, opatření spojené se zbavením osobní svobody nebo peněžitý trest či pokuta, ukládající povinnost nebo příkaz;

[…]

7) ‚probačním opatřením' povinnosti a příkazy uložené příslušným orgánem fyzické osobě v souladu s vnitrostátním právem vydávajícího státu v souvislosti s podmíněným trestem, podmíněným odsouzením nebo podmíněným propuštěním."

6 Článek 4 téhož rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje na tyto probační opatření nebo alternativní tresty:

a) povinnost odsouzené osoby informovat určitý orgán o každé změně bydliště nebo pracoviště;

b) povinnost zdržet se návštěv určitých lokalit, míst nebo vymezených oblastí ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě;

[…]

d) příkazy týkající se chování, bydliště, vzdělávání a školení, způsobů trávení volného času nebo stanovící omezení nebo způsoby výkonu zaměstnání;

[…]

f) povinnost zdržet se styku s určitými osobami;

g) povinnost zdržet se kontaktu s určitými předměty, které byly nebo by mohly být použity odsouzenou osobou za účelem spáchání trestného činu;

[…]

2. Každý členský stát při provádění tohoto rámcového rozhodnutí oznámí generálnímu sekretariátu Rady, nad kterými probačními opatřeními a alternativními tresty kromě těch, jež jsou uvedeny v odstavci 1, je připraven vykonávat dohled. Generální sekretariát Rady zpřístupní obdržené informace všem členským státům a Komisi.“

7 Článek 6 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2008/947 stanoví:

„1. Postupuje-li v souladu s čl. 5 odst. 1 a 2 příslušný orgán vydávajícího státu rozsudek a případně rozhodnutí o probaci jinému členskému státu, zajistí, aby k němu bylo přiloženo osvědčení, jehož jednotný formulář je obsažen v příloze I.

2. Rozsudek a případně rozhodnutí o probaci společně s osvědčením uvedeným v odstavci 1 předává příslušný orgán vydávajícího státu přímo příslušnému orgánu vykonávajícího státu jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu a zajišťujícím, že vykonávající stát se může přesvědčit o jeho pravosti. Originál rozsudku a rozhodnutí o probaci nebo jejich ověřená kopie a originál osvědčení se na požádání zašlou příslušnému orgánu vykonávajícího státu. Veškerý úřední styk rovněž probíhá přímo mezi těmito příslušnými orgány.“

8 Článek 8 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí zní takto:

„Příslušný orgán vykonávajícího státu může odložit rozhodnutí o uznání rozsudku nebo případně rozhodnutí o probaci, jestliže osvědčení uvedené v čl. 6 odst. 1 není úplné nebo zjevně neodpovídá rozsudku nebo případně rozhodnutí o probaci, a to do doby, než uplyne přiměřená lhůta pro jeho doplnění nebo opravu.“

9 Článek 11 odst. 1 písm. a) a odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Příslušný orgán vykonávajícího státu může odmítnout uznat rozsudek nebo případně rozhodnutí o probaci a převzít odpovědnost za dohled nad probačními opatřeními nebo alternativními tresty, pokud

a) osvědčení uvedené v čl. 6 odst. 1 není úplné nebo zjevně neodpovídá rozsudku nebo rozhodnutí o probaci a nebylo doplněno nebo opraveno v přiměřené lhůtě stanovené příslušným orgánem vykonávajícího státu;

[…]

3. Než se příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodne odmítnout uznat rozsudek a případně rozhodnutí o probaci a převzít odpovědnost za dohled nad probačními opatřeními a alternativními tresty, komunikuje v případech uvedených v odst. 1 písm. a), b), c), h), i), j) a k) vhodným způsobem s příslušným orgánem vydávajícího státu a v případě potřeby ho požádá o neprodlené poskytnutí dalších nezbytných doplňujících informací.“

10 Článek 14 odst. 1 téhož rámcového rozhodnutí uvádí:

„Příslušný orgán vykonávajícího státu má pravomoc přijímat veškerá další rozhodnutí týkající se podmíněného trestu, podmíněného propuštění, podmíněného odsouzení a alternativního trestu, zejména pokud odsouzená osoba neplní probační opatření nebo alternativní trest nebo spáchá nový trestný čin.

Tato další rozhodnutí zahrnují zejména:

a) změnu povinností nebo příkazů uložených v probačním opatření nebo alternativním trestu nebo změnu délky probační doby;

b) zrušení odkladu výkonu rozsudku nebo zrušení rozhodnutí o podmíněném propuštění a

c) uložení trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody v případě alternativního trestu nebo podmíněného odsouzení.“

11 Článek 20 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/947 stanoví:

„Probíhá-li proti dotyčné osobě nové trestní řízení ve vydávajícím státě, může příslušný orgán vydávajícího státu požádat příslušný orgán vykonávajícího státu, aby předal pravomoc vykonávat dohled nad probačními opatřeními nebo alternativními tresty a přijímat veškerá další rozhodnutí související s rozsudkem zpět příslušnému orgánu vydávajícího státu. V tom případě může příslušný orgán vykonávajícího státu předat pravomoc zpět příslušnému orgánu vydávajícího státu.“

Estonské právo

12 Ustanovení § 73 odst. 1 Karistusseadustik (trestní zákoník) zní takto:

„Má-li soud s ohledem na okolnosti související s trestným činem a osobností pachatele za to, že odpykání uloženého trestu odnětí svobody v určeném trvání nebo úhrada peněžitého trestu pachatelem nejsou účelné, může rozhodnout o podmíněném odkladu výkonu části nebo celého trestu. Podmíněný odklad se může vztahovat na výkon celého trestu, není-li ve zvláštní části tohoto zákoníku stanoveno jinak. V případě podmíněného odkladu výkonu trestu se celý uložený trest nebo jeho část nevykoná, pokud odsouzená osoba během probační doby stanovené soudem nespáchá nový úmyslný trestný čin […]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

13 Rozsudkem ze dne 24. ledna 2017 Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Městský soud v Rize, obvod Latgale) odsoudil A. P. k trestu odnětí svobody v délce tří let, jehož výkon byl odložen.

14 Dne 22. května 2017 Justiitsministeerium (ministerstvo spravedlnosti, Estonsko) předalo Harju Maakohus (soud prvního stupně v Harju, Estonsko) žádost pocházející od příslušných lotyšských orgánů o uznání a výkon tohoto rozsudku v Estonsku.

15 Usnesením ze dne 16. února 2018 Harju Maakohus (soud prvního stupně v Harju) této žádosti vyhověl.

16 V návaznosti na odvolání podané A. P. Tallinna Ringkonnakohus (odvolací soud v Tallinnu, Estonsko) toto usnesení potvrdil usnesením ze dne 21. března 2018.

17 A. P. podal proti posledně uvedenému usnesení kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu.

18 Tento soud má s ohledem na rozsudek Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Městský soud v Rize, obvod Latgale) ze dne 24. ledna 2017 za to, že odklad výkonu trestu uloženého A. P. podléhá pouze povinnosti, vyplývající z § 73 odst. 1 estonského trestního zákoníku, zdržet se spáchání nového úmyslného trestného činu.

19 Předkládající soud má dále za to, že taková povinnost neodpovídá žádnému z probačních opatření nebo alternativních trestů ve smyslu čl. 4 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/947.

20 Vzhledem k tomu, že estonské právo povoluje uznávání rozsudku na základě tohoto rámcového rozhodnutí pouze v rozsahu, v němž ukládá alespoň jedno z těchto probačních opatření či jeden z těchto alternativních trestů, klade si předkládající soud otázku, zda uvedené rámcové rozhodnutí musí být vykládáno tak, že stanoví uznání takového rozsudku, jako je rozsudek vydaný dne 24. ledna 2017 Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Městský soud v Rize, obvod Latgale).

21 Za těchto podmínek se Riigikohus (Nejvyšší soud, Estonsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je uznání rozsudku členského státu a dohled nad jeho výkonem v souladu s rámcovým rozhodnutím [2008/947] i v případě, že tento rozsudek ukládá odsouzené osobě trest odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu trestu bez uložení jakýchkoli dodatečných povinností, takže jedinou povinností odsouzené osoby je nespáchat během probační doby žádný nový úmyslný trestný čin (jedná se o podmíněný odklad výkonu trestu podle § 73 estonského trestního zákoníku)?“

K předběžné otázce

K přípustnosti

22 Lotyšská vláda tvrdí, že položená otázka je nepřípustná vzhledem k tomu, že předkládací rozhodnutí je založeno na nesprávném výkladu lotyšského práva, což umožňuje dospět k závěru, že neexistuje skutečný spor probíhajícího před předkládajícím soudem.

23 V tomto ohledu zaprvé tvrdí, že předkládající soud má nesprávně za to, že A. P. je pouze povinen zdržet se spáchání nového úmyslného trestného činu během probační doby, jelikož lotyšské právo umožňuje zrušení odkladu i v případě neúmyslného trestného činu, a že toto právo automaticky ukládá určitá probační opatření osobám, které byly odsouzeny k trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu trestu.

24 Zadruhé tato vláda tvrdí, že estonské soudy měly podle čl. 8 odst. 2 a čl. 11 odst. 1 písm. a) a odst. 3 rámcového rozhodnutí 2008/947 vyzvat soudy vydávajícího státu, aby jim předaly veškeré informace nezbytné k doplnění osvědčení, které se podle čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí přikládá k rozsudku předanému příslušným lotyšským orgánem. Pokud by předkládající soud tuto povinnost splnil, konstatoval by neexistenci sporu probíhajícího v původním řízení.

25 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Proto, týkají-li se položené otázky výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne 4. prosince 2018, Minister for Justice and Equality a Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, bod 26 a citovaná judikatura).

26 Z toho vyplývá, že k otázkám týkajícím se unijního práva se váže domněnka relevance. Odmítnutí rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr

nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 4. prosince 2018, Minister for Justice and Equality a Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, bod 27, jakož i citovaná judikatura).

27 Soudnímu dvoru mimoto přísluší vzít v rámci rozdělení pravomocí mezi unijními soudy a vnitrostátními soudy v úvahu skutkový a legislativní kontext, s odkazem na nějž byla vznesena předběžná otázka, jak je vymezena předkládacím rozhodnutím. Bez ohledu na kritiku lotyšské vlády týkající se posouzení účinků rozsudku, jímž byl A. P. odsouzen k trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu trestu, jejž provedl předkládající soud, je tudíž nutné přezkoumat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě tohoto posouzení [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2019, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Sloučení rodiny – sestra uprchlíka), C-519/18, EU:C:2019:1070, bod 26 a citovaná judikatura].

28 V tomto kontextu nemůže obstát argument lotyšské vlády týkající se povinnosti estonských soudů získat informace od lotyšských soudů. Je totiž na předkládajícím soudu, aby určil, zda má k dispozici všechny informace, jejichž předání je vyžadováno rámcovým rozhodnutím 2008/947, a zejména zda je třeba doplnit osvědčení uvedené v článku 6 posledně uvedeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že předkládající soud měl za to, že má dostatečné poznatky k tomu, aby na základě příslušných pravidel vnitrostátního práva určil účinky rozsudku, kterým byl A. P. odsouzen k trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu trestu, Soudnímu dvoru nepřísluší toto posouzení zpochybňovat.

29 Z předchozích úvah vyplývá, že argumenty uvedené lotyšskou vládou nepostačují k prokázání toho, že položená otázka zjevně nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, a tyto argumenty tedy nemohou vyvrátit domněnku relevance, která se k této otázce váže.

K věci samé

30 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/947 vykládán v tom smyslu, že uznání rozsudku, kterým byl uložen trest odnětí svobody, jehož výkon se odkládá pod jedinou podmínkou dodržení zákonné povinnosti zdržet se v probační době spáchání nového trestného činu, spadá do působnosti tohoto rámcového rozhodnutí.

31 Článek 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/947 stanoví, že toto rámcové rozhodnutí se vztahuje pouze na uznávání rozsudků, a případně rozhodnutí o probaci, předání odpovědnosti za dohled nad probačními opatřeními a alternativními tresty, jakož i na všechna další rozhodnutí spojená s tímto uznáváním nebo s tímto dohledem.

32 Z článku 2 bodu 1 tohoto rámcového rozhodnutí vyplývá, že pojmem „rozsudek“ se pro účely uvedeného rámcového rozhodnutí rozumí pravomocné rozhodnutí soudu vydávajícího členského státu, který stanoví, že fyzická osoba spáchala trestný čin, a ukládá jí jedno z opatření vyjmenovaných v čl. 2 bodu 1 písm. a) až d) téhož rámcového rozhodnutí.

33 Vzhledem k tomu, že se položená otázka týká uznání soudního rozhodnutí, kterým byl uložen trest odnětí svobody, jehož výkon se odkládá, je třeba určit, zda takové soudní rozhodnutí musí být považováno za rozsudek ve smyslu čl. 2 bodu 1 rámcového rozhodnutí 2008/947 na základě čl. 2 bodu 1 písm. b) tohoto rámcového rozhodnutí, jenž se týká soudních rozhodnutí o uložení podmíněného trestu.

34 Pojem „podmíněný trest“ je definován v čl. 2 bodu 2 uvedeného rámcového rozhodnutí jako trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody, jejichž výkon se při vynesení rozsudku zcela nebo částečně podmíněně odkládá za současného uložení jednoho nebo více probačních opatření.

35 V důsledku toho je třeba určit, zda povinnost zdržet se spáchání nového trestného činu během probační doby představuje probační opatření ve smyslu rámcového rozhodnutí 2008/947.

36 V tomto ohledu z čl. 2 bodu 7 tohoto rámcového rozhodnutí vyplývá, že pro účely uvedeného rámcového rozhodnutí se ‚probačními opatřeními' rozumí povinnosti a příkazy uložené příslušným orgánem fyzické osobě v souladu s vnitrostátním právem vydávajícího státu v souvislosti s podmíněným trestem, podmíněným odsouzením nebo podmíněným propuštěním.

37 Vzhledem k tomu, že toto ustanovení nevyhrazuje kvalifikaci „probačních opatření" ve smyslu uvedeného rámcového rozhodnutí určitým konkrétním druhům povinností, lze povinnost zdržet se spáchání nového trestného činu během probační doby považovat za takové probační opatření, představuje-li podmínku, jíž podléhá odklad výkonu trestu odnětí svobody.

38 Článek 4 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/947 nicméně upřesňuje, že se vztahuje na probační opatření nebo alternativní tresty, které vyjmenovává, a v zásadě tedy svou oblast působnosti omezuje na tato opatření a na tyto alternativní tresty.

39 Toto omezení lze zajisté v určitých situacích vyloučit v rozsahu, v němž má každý členský stát na základě čl. 4 odst. 2 téhož rámcového rozhodnutí možnost oznámit jiná probační opatření nebo jiné alternativní tresty, nad kterými je připraven vykonávat dohled.

40 Z předkládacího rozhodnutí však vyplývá, že Estonská republika této možnosti nevyužila a že estonské právo předpokládá dohled pouze nad probačními opatřeními nebo alternativními tresty ve smyslu čl. 4 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/947.

41 V tomto kontextu je třeba uvést, že povinnost zdržet se spáchání nového trestného činu během probační doby není výslovně uvedena mezi kategoriemi povinností a příkazů vyjmenovanými v tomto ustanovení.

42 Článek 4 odst. 1 písm. d) tohoto rámcového rozhodnutí však odkazuje na širší kategorii „příkazů týkajících se chování".

43 Vzhledem k tomu, že posledně uvedený pojem není uvedeným rámcovým rozhodnutím definován, podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být význam a dosah tohoto pojmu určen v souladu s jeho obvyklým smyslem v běžném jazyce s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém je tento pojem použit, a cílům, které sleduje právní úprava, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2012, Ketelä, C-592/11, EU:C:2012:673, bod 51 a citovaná judikatura).

44 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že povinnost uložená odsouzené osobě zdržet se spáchání nového trestného činu během probační doby musí být jakožto pokyn, jehož cílem je určovat chování této osoby, považována za „příkaz týkající se chování" v obvyklém smyslu, který má tento výraz v běžném jazyce.

45 Zadruhé kontext, do něhož je zasazen čl. 4 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí 2008/947, rovněž naznačuje, že toto ustanovení musí být vykládáno tak, že se vztahuje mimo jiné na takovou povinnost.

46 Zaprvé, i když si předkládající soud klade otázku ohledně možnosti uplatnění tohoto rámcového rozhodnutí na uvedenou povinnost, když podle jeho názoru s sebou tato povinnost nenese aktivní opatření dohledu ze strany vykonávajícího členského státu, je třeba konstatovat, že několik probačních opatření zmíněných v článku 4 uvedeného rámcového rozhodnutí provádění takových opatření dohledu nutně nevyžaduje. Tak je tomu zejména v případě povinností zdržet se návštěv určitých lokalit, míst nebo vymezených oblastí, zdržet se styku s určitými osobami nebo dále zdržet se kontaktu s určitými předměty, které jsou uvedeny v čl. 4 odst. 1 písm. b), f) a g) téhož rámcového rozhodnutí.

47 Zadruhé čl. 14 odst. 1 první pododstavec rámcového rozhodnutí 2008/947 stanoví, že příslušný orgán vykonávajícího státu má pravomoc přijímat veškerá další rozhodnutí týkající se podmíněného trestu, zejména pokud odsouzená osoba spáchá nový trestný čin.

48 Jak vyplývá z čl. 14 odst. 1 písm. a) a b) tohoto rámcového rozhodnutí, rozhodnutí přijatá z tohoto důvodu mohou stanovit změnu probačního opatření, změnu délky probační doby či zrušení odkladu.

49 Z toho vyplývá, že jedním z účinků uznání rozsudku, kterým se ukládá podmíněný trest, je svěřit příslušnému orgánu vykonávajícího členského státu pravomoc přijímat opatření týkající se původně přiznaného odkladu, která se jeví jako nezbytná v případě, že odsouzená osoba spáchá nový trestný čin.

50 Vykládat seznam uvedený v čl. 4 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/947 tak, že nezahrnuje povinnost zdržet se spáchání nového trestného činu, by za těchto podmínek vedlo k paradoxnímu výsledku.

51 Takový výklad by totiž znamenal, že pravomoc přijmout pozdější opatření v případě, že odsouzená osoba spáchá nový trestný čin, by byla nutně odepřena příslušnému orgánu členského státu bydliště, pokud rozsudek, kterým se ukládá podmíněný trest, váže zachování tohoto odkladu výlučně na dodržení této povinnosti. Uvedená pravomoc by přitom tomuto orgánu byla přiznána, pokud je tento odklad podmíněn jinou povinností stanovenou v čl. 4 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/947 bez přímé souvislosti s případným spácháním nového trestného činu. Toto posledně uvedené řešení by se zejména uplatnilo tehdy, když má tato další povinnost velmi omezený rozsah, jako je povinnost informovat konkrétní orgán o každé změně bydliště nebo pracoviště, která je stanovena v čl. 4 odst. 1 písm. a) tohoto rámcového rozhodnutí, nebo pokud by uvedená jiná povinnost neměla žádnou vazbu s vykonávajícím členským státem, jako je povinnost zdržet se návštěv vymezených oblastí vydávajícího členského státu stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. b) uvedeného rámcového rozhodnutí.

52 Zatřetí připuštění možnosti uznání rozsudku na základě rámcového rozhodnutí 2008/947, a sice rozsudku, kterým byl uložen podmíněný trest, pokud se výkon tohoto trestu odkládá pod jedinou podmínkou zdržet se spáchání nového trestného činu, může přispět k dosažení cílů sledovaných tímto rámcovým rozhodnutím. Z jeho čl. 1 odst. 1, jakož i z bodů 8 a 24 odůvodnění totiž vyplývá, že uvedené rámcové rozhodnutí sleduje tři doplňující cíle, a sice usnadnění společenské rehabilitace odsouzených osob, zlepšení ochrany obětí a společnosti obecně s cílem zamezit opakování trestných činů, jakož i usnadnění provádění vhodných probačních opatření a alternativních trestů v případě pachatelů trestných činů, kteří nežijí ve státě odsouzení.

53 Konkrétně orgány členského státu, ve kterém má odsouzená osoba bydliště, mohou zpravidla lépe dohlížet nad dodržováním této povinnosti a vyvodit důsledky z jejího případného porušení, jelikož mohou v zásadě lépe posoudit povahu tohoto porušení, situaci osoby, která se ho dopustila, jakož i její vyhlídky na nápravu.

54 Kromě toho je třeba konstatovat, že vazba mezi odkladem výkonu trestu a povinností zdržet se spáchání nového trestného činu se snaží odrazovat od opakování trestné činnosti. Umožnit tak příslušnému orgánu členského státu bydliště, aby vyvodil důsledky z případného porušení této povinnosti, může přispět k dosažení cíle ochrany obětí a společnosti obecně.

55 Z výše uvedeného vyplývá, že povinnost zdržet se spáchání nového trestného činu v probační době může v zásadě představovat probační opatření ve smyslu čl. 2 bodu 7 rámcového rozhodnutí 2008/947, je-li podmínkou, které podléhá odklad výkonu trestu odnětí svobody.

56 Je však třeba zdůraznit, že čl. 2 bod 2 tohoto rámcového rozhodnutí upřesňuje, že probační opatření spojená s podmíněným trestem mohou být stanovena buď v samotném rozsudku, nebo v samostatném rozhodnutí o probaci vydaném příslušným orgánem.

57 Kromě toho z čl. 2 bodu 7 uvedeného rámcového rozhodnutí vyplývá, že probační opatření, na která toto rámcové rozhodnutí odkazuje, jsou z podstaty věci „uložena příslušným orgánem“.

58 Z toho vyplývá, že je věcí příslušného orgánu vydávajícího členského státu, aby určil podmínky, kterým podléhá odklad výkonu uloženého trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného se zbavením osobní svobody, aby orgány vykonávajícího členského státu mohly na základě rozsudku nebo rozhodnutí o probaci určit opatření, která jsou odsouzené osobě uložena. Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda je tomu tak ve věci v původním řízení s ohledem na skutečnosti uvedené v předaném rozsudku.

59 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/947 ve spojení s čl. 4 odst. 1 písm. d) tohoto rozhodnutí musí být vykládán v tom smyslu, že uznání rozsudku, kterým byl uložen trest odnětí svobody, jehož výkon se odkládá pod jedinou podmínkou dodržení zákonné povinnosti zdržet se v probační době spáchání nového trestného činu, spadá do působnosti tohoto rámcového rozhodnutí, pokud tato zákonná povinnost vyplývá z tohoto rozsudku nebo z rozhodnutí o probaci vydaného na základě uvedeného rozsudku, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

60 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty, ve spojení s čl. 4 odst. 1 písm. d) tohoto rozhodnutí, musí být vykládán v tom smyslu, že uznání rozsudku, kterým byl uložen trest odnětí svobody, jehož výkon se odkládá pod jedinou podmínkou dodržení zákonné povinnosti zdržet se v probační době spáchání nového trestného činu, spadá do působnosti tohoto rámcového rozhodnutí, pokud tato zákonná povinnost vyplývá z tohoto rozsudku nebo z rozhodnutí o probaci vydaného na základě uvedeného rozsudku, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.